

A csodafa

Sziasztok! Én egy hatalmas, terebélyes, korosodó tölgyfa vagyok. Egy napsütötte, virágoktól tarkálló réten élek. Nagyon szeretem, hogy ezt a helyet szánta nekem a sors még makk koromban. Szeretem, amikor a madarak az ágaimon ülve dalolnak, szeretem az ugrándozó nyuszikat a lombkoronám alatt, de a legjobban azt szeretem, hogy a gyerekek idejárnak kirándulni, és nyaranta leülnek hozzám, a fűre, az árnyékom hűvösébe.

Egy szép tavaszi napon kiránduló gyerekek gyűltek körém. Gyalogtúráról érkeztek, és megpihenni vágytak kicsit. Letelepedtek, hogy felfrissüljenek kicsit. Ettek, ittak, beszélgettek. Többen fényképeztek is, és volt, aki az interneten nézelődött. Egy fiú arra volt kíváncsi, pontosan hány kilométert tettek meg az iskolától, amíg elértek hozzám. És ekkor figyelt fel egy hirdetésre: lakóparkot terveztek a rétre, oda, ahol én is állok, élek! Mindjárt elújságolta a többieknek is. Nagyon megsajnálta.

Én pedig borzasztóan elszomorodtam... Nem akartam, hogy kivágjanak! Szerettem az életemet! Szomorúságomat a gyerekek is megérezhették. El is határozták, hogy megpróbálnak megmenteni. Ezt onnan tudom, hogy az ágaim alatt kört álltak, és eldöntötték, hogy plakátokat készítenek, és tiltakozni fognak a kivágásom ellen. Napról napra többen gyűltek körém, a gyerekek elhívták a szüleiket is, ők pedig szóltak a barátaiknak, ismerőseiknek. Egyre több színes plakát és tábla jelezte, mit szeretnének az emberek: nem szabad engem kivágni. A kisváros önkormányzata előtt gyerekek és felnőttek álltak, hogy a polgármesterrel beszélhessenek az ügyről, azaz rólam. Az életemről.

A történet úgy végződik, ahogy a legszebb tündérmesék: a polgármester és a képviselők úgy döntöttek, módosítani kell az építkezés terveit úgy, hogy semmiképp ne kelljen kivágniuk. Az emberek hálásak voltak és boldogok, hogy továbbra is ott zöldellek majd a réten. Nevet is adtak nekem. A csodafa.